

Atenció amb l'ascensor!

- Estem tots d'acord? Doncs bé: podem ingressar la quantitat que hem acordat a partir de l'1 del mes que ve al compte corrent de la Junta de Veïns. Demà mateix començaran les obres d'instal·lació de l'ascensor. L'empresa ens ha assegurat que no tardarà més de 4 setmanes. Això sí: durant aquest temps haurem de suportar algunes molèsties.

La Núria, presidenta de l'escala, va cloure tota contenta la reunió de veïns. S'havia pogut dur a terme un dels projectes més importants de la història d'aquell edifici. Per fi, les cinc plantes d'aquella casa antiga tindrien accés per ascensor. L'endemà van començar les obres. Tothom estava molt satisfet. Però dos veïns es van posar d'acord i no van ingressar la quantitat acordada al compte corrent. L'empresa constructora, en adonar-se'n, reclamà els diners. Però no hi havia manera. Els veïns en qüestió no volien pagar. L'una, una noia jova que vivia al 5è 1a, deia que tenia el pis de lloguer, i que aviat marxaria. No trobava just haver de pagar. L'altre, un vidu de mitjana edat que vivia al 1r 2a, deia que ell no faria servir l'ascensor. Donades les circumstàncies, l'empresa va haver de retallar els sous dels treballadors. Un divendres al vespre, un operari es va voler quedar més estona a treballar. Els companys li deien que estava boig, que si ara cobrava menys com era que treballava més ... Però ell digué que volia deixar una feina enllestida. Cap a les onze de la nit tragué una sargantana d'un potet que duia amagat en una bossa, li tallà el cap i ruixà amb sang els fils que hi havia darrera la placa dels botons dels pisos. Pronuncià unes frases en un llenguatge estrany, féu un ritual que estava escrit en un llibret vell i fosc, i posà una altra vegada la placa. A les 12 de la nit, l'escala estava novament submergida en un silenci profund.

La Maria Antònia tornava d'una festa amb els amics. Era divendres. Es va estirar de seguida al llit. Estava una mica marejada i tenia una lleugera migranya. El rellotge marcava les tres de la matinada. Ja a les fosques, la jove del cinquè va sentir com l'ascensor s'aturava al replà. Era força estrany; els veïns del 5è 2a eren una família molt tradicional i que a partir de les 11 ja no sortien ni feien soroll. La Maria Antònia intentava escoltar passes o algun signe que desfés el misteri. Però res. L'ascensor s'havia aturat al 5è però no se sentia ningú. ¿No es tractaria d'algun lladre que intentaria forçar el pany? A més a més, s'havia oblidat de posar el llisquet! La Maria Antònia es va aixecar de cop, es va posar la bata i mirà a través de l'espiell. Ningú, no hi havia ningú. Però la curiositat podia més que el temor. Va obrir a poc a poc la porta, sortí al replà i mirà a través de les escales. Que n'era d'estrany tot plegat! Per acabar-ho d'arreglar, l'ascensor estava obert; sempre quedava tancat quan arribava a una planta. La Maria Antònia, lentament, es va endinsar a l'ascensor. Mirà la placa de botons; li va semblar que el que marcava el número cinc tenia un color diferent al blanc habitual; una mena de força irresistible la portà a prémer el botó i aleshores ... la porta es va tancar i l'ascensor, estranyament, va començar a baixar a una velocitat exageradament lenta. La llum va començar a fer pampallugues. Tot va quedar a les fosques. La Maria Antònia va començar a cridar ... li semblava, tanmateix, que la seva veu ressonava i tornava amb

més força a ella mateixa. Es va ajupir totalment en un racó de l'ascensor. Ella sabia que ben a prop, a l'altre angle, hi havia una presència misteriosa. No gosava ni tan sols obrir la mà. Era com si algú anés a tirar-se-li al damunt en qualsevol moment.

L'endemà, els veïns van trobar, estupefactes, el cos mort de la noia dintre l'ascensor. Tenia els ulls oberts i una expressió d'horror als llavis. Al mirall de l'ascensor s'hi podia veure una frase escrita amb sang al en un idioma desconegut ...

La policia no va trobar cap rastre de l'assassí. La versió oficial parlava d'un psicòpata que hauria entrat a la casa de la jova i allà mateix l'hauria assassinada; després l'hauria portada a l'ascensor. La policia va donar instruccions molt rigoroses a tots els veïns: no podien sortir sols a la nit, si veien algun estrany havien d'avisar de seguida a comissaria, ... Però van passar els dies, les setmanes i, com és habitual, es va anar oblidant la tragèdia. Ningú no seguia les instruccions. Tothom es pensava que l'assassinat havia estat un fet puntual, aïllat, i que el psicòpata ja no gosaria tornar mai per allà.

Un vespre, l'Antoni va tornar a les dotze del cinema. Havia anat a veure un film de terror, d'aquells que costa esborrar del subconscient. Prou que intentava pensar amb coses agradables, simpàtiques, ... però tot era inútil. En entrar a la casa va trobar la porta de l'ascensor oberta. De fet, ell s'havia negat a fer-lo servir; vivint com vivia en el primer, ¿per què el necessitava? Però ... ara ningú no el veuria; a més, la porta estava oberta. I, mirant que no vingués ningú, va entrar depressa i va prémer el botó del 1r pis. La porta es va tancar elegantment i, tot d'una, l'ascensor va començar a pujar. De fet, pujava, pujava, ... ja havia sobrepassat el primer pis. L'Antoni va mirar el quadre de botons: el que indicava el número 1 estava tacat amb una mena de líquid semblant a la sang. L'Antoni, dret d'esquena al mirall, va sentir com si algú l'estigués mirant. A poc a poc es va anar girant i, quan estava a punt de veure's reflectit ... tot era fosc; de sobte s'havia creat un ambient dens dins l'ascensor. L'Antoni sabia que no estava sol. Un bri de vent li va moure els cabells. De seguida es va adonar que l'ascensor no tenia sostre; algú l'observava des de dalt. Pocs centímetres separaven el seu cap d'aquell ésser misteriós. L'Antoni no s'atrevia a ajupir-se, ni a cridar. De cop i volta va veure darrera el mirall una llum vermella, i dintre la llum una figura negra que s'anava fent més gran.

- Qui ets? Què vols de mi? -per fi es va atrevir a cridar.

Els crits del veí del 1r 2a van despertar uns quants veïns, que van sortir corrents a l'escala per veure què hi passava. De seguida van trobar l'Antoni, assegut al terra davant la porta de casa seva, amb les mans al cap i cridant aparentment sense motiu. La Presidenta de l'escala va suggerir que truquessin una ambulància perquè l'Antoni era vidu i vivia sol i en aquell estat no es podia quedar a casa seva. I així ho van fer. L'ambulància no trigà ni deu minuts i dos sanitaris molt eficaços van aconseguir calmar una mica el veí del 1r 2a i convèncer-lo d'anar a l'hospital. L'Antoni deia coses sense sentit aparent.

Parlava d'un ésser fosc que estava dins de l'ascensor i que havia volgut matar-lo. Però allà, dins de l'elevator, aparentment no hi havia res ni ningú.

- S'haurà tornat boig, deien alguns veïns.
- Sempre ha estat molt especial, afegien.

La veu més forta d'un dels sanitaris va trencar les converses ...

- No es preocupin. Niosaltres ens ocuparem d'ell. I van baixar l'Antoni en una camilla fins a la gran ambulància que hi havia davant de l'edifici.

L'ambulància ja s'estava distanciant. L'Antoni estava estirat en una llitera estreta i cobert amb una manta prima de color vermell. Lentament el so de la sirena es va anar transformant en un silenci misteriós i el reflex de la llum en una foscor espessa. L'Antoni volia aixecar-se, però va adonar-se que no podia moure cap muscle. Estava totalment paralitzat. Enmig de la foscor va poder distingir un ésser vestit de negre assegut al seu costat. En un idioma desconegut li transmetia imatges a la ment que li feien comprendre que tot el que estava succeint era conseqüència del gest insolidari que tant ell com la veïna del 5è havien protagonitzat.

Mai ningú no va saber res més de l'Antoni.

A poc a poc l'ambient entre els veïns de l'escala es va anar refredant. Pujaven i baixaven per les escales i en creuar-se només feien un lleuger gest per deixar passar l'altre però sense mirar-se. Cada cop se sentien menys converses pel celobert, i els crits i rialles dels nens es van anar apagant. Ben al contrari, el soroll de l'ascensor que pujava i baixava sense que ningú l'agafés s'anava apoderant enmig d'un silenci creixent i pregon. I escampava per tota l'escala una immundícia que anava penetrant a tots els pisos. I la foscor va arrossegar rere seu la vida i el record de tots els qui vivien a l'escala, que va deixar d'existir enmig d'una ciutat que sempre va ignorar què havia passat en aquell edifici.